

Mauricio Fabián Weinstein נעצר ביום 18.4.1978 בגיל 18.

תאריך לידה: 7.4.1960

אזרחות בעת המעצר:

ארגוניות: מספר זהות: 6.558.606

ישראלית: מספר זהות: 0-6792520-6

תיק CONADEP: 1066 [5422].

האב: Marcos Weinstein

האם: Hinda Clara Weinstein

תיאור קצר של המקרה:

Mauricio Weinstein היה תלמיד בבית הספר Carlos Pellegrini ופעיל ב-Unión de Estudiantes Secundarios בעל מגמה פרוניסטית.

ביום 18.4.1978 קבוצה של אנשים חמושים נכנסו לבית המשפחה (Olleros 1656 2A) ושאלו על Mauricio. מכיוון שבאותו ערב הוא היה במרפאה של אביו במרכז העיר, אביו אולץ להוביל אותם לשם באיומי אקדח. לאחר שמאוריסיו נעצר אביו הוחזר לביתו. מעדויות שונות מאנשי צבא זוטרים נודע שמאוריסיו הוחזק במחנה המעצר El Vesubio. עד סוף מאי ביקר אצל המשפחה שומר מהמחנה שאפשר לשלוח לו בגדים ותרופות.

על פי עדות שמסר Leonardo Núñez וששוחרר באותו יום, מאוריסיו "הועבר" (הוצא להורג) ביום 23 בספטמבר 1978.

ההורים פנו לרשויות שונות בארגנטינה, בקהילה היהודית המקומית, לגורמים בינלאומיים. גם למדינת ישראל תוך ציון שמרקוס היה גם אזרח ישראלי ששירת בצה"ל כרופא, אך ללא הועיל. ההורים אינם יודעים אם חוסר התוצאה היתה עקב אי ידיעה, אי יכולת או אי רצון בשגרירות לעזור.

השערות לגבי מקום הקבורה:

יש בתי עלמין בסביבה של המחנה El Vesubio ובהם קברים רבים בעילום שם.

אנשים הקשורים למקרה:

יש רשימה שמית של האנשים שפעלו במחנה El Vesubio.

עדויות על הימצאו של Mauricio במעצר:

עצורים שראו אותו במעצרו:

Leonardo Núñez, Alejandra Naftal, Samuel Leonardo Zaidman, Claudio Niro

תיק מארכיון משרד החוץ (א"מ חצ 7119/40 ; 7042/9) – תקציר:

מכתב ממרקוס ויינשטיין לשר החוץ יצחק שמיר מיום 15.12.1982 עם תיאור המקרה.

פנו בין היתר לאישים שונים בישראל אנשי ציבור, חברי כנסת ושרים. ביניהם לשר החוץ יצחק שמיר. כשביקר שם נשיא המדינה הרצוג, הם נדחו בגסות על ידי שומרי הראש ואף לא נקבעה להם שום פגישה מיוחדת. ההרגשה היא שאף פעם לא זכו ליחס הולם, במיוחד בגלל היותם אזרחים ישראלים.

פנו גם לשגרירות ישראל בבואנוס איירס, מהרגע הראשון, אל רן קוריאל, המזכיר שקיבל אותם, השגריר שמורק, ולפעמים, גם מר פנחס אביבי.

בנובמבר 1982 מרקוס ויינשטיין מסר לסמי עמית שבנו אזרח ישראלי.

בית משפט:

Cámara Federal de Capital Federal, Juzgado Federal No. 11 de Capital Federal;
Contencioso Federal de San Martín, causa No. 13, Caso 161.

בנינו היה תלמיד בבי"ס Carlos Pellegrini בבואנוס איירס, והיה חבר בקבוצות סטודנטים עם פעילות פוליטית בביה"ס.

כנופיה צבאית נכנסה לביתנו עם נשק, בעת ארוחת ערב עם חברים. אז התגוררנו בשכונת בלגרנו. העמידו את כולם עם הפנים לקיר, וסחבו את מרקוס לרכב מחוץ לבית.

זוכר שהיו שישה אנשים. כשהגיעו הבת ישנה, והם אמרו לחוטפים שיש בת ישנה בחדר, הם הלכו לחפש אותה עם נשק ביד. הוציאו אותה מהמיטה והעמידו אותה ליד הקיר כמו כולם. והיא בפחד גדול והיתה מודאגת כי אבא - מרקוס - לא היה בבית.

לקחו אותנו כדי לחפש את הבן שהיה במשרד.

לעיתים הילד היה ישן במרפאה כי חוזר מאוחר, לאחר בילוי או לימודים.

לקחו את מרקוס למרפאה בשכונת ONCE. לפני כן עצרו בתחנת משטרה שממוקמת בפיינת הרחובות Lavalle ו-Pueyrredón, לקחו את הבן במכונית אחרת והחזירו את האב הביתה. אינדה קלרה - כשלקחו את מרקוס כולם היו מול הקיר, ואנו חשבנו שמאחורינו היו הרבה אנשים עם נשק ביד. כשמרקוס חזר הביתה, כולם יצאו מהבית.

מרקוס - חזרתי למרפאה בשלוש בלילה עם חבר, ומצאנו את המרפאה עם כל הניירות על הרצפה. לקחו את תעודות הזהות של בני.

לחבר שלי היו קשרים במשטרה, והוא ניסה לברר מה קורה, ונאמר לו שהבן היה מאז הלילה. הוא בבסיס צבאי בפלרמו, ולפי הוראה היה אמור לחזור למשפחה תוך זמן קצר, דבר שלא קרה. היינו חלק מהמשפחות של שנת ששים ושמונה, והתחלנו את כל התהליכים למצוא מידע על הבן.

מרקוס: מאות פעמים פנינו לאותו בסיס, היה קשר עם איזשהו קצין בצבא, וגם באמצעות המוסדות היהודיים בבואנוס איירס, הכנסייה, מוסדות יהודיים בינלאומיים, הפרלמנט בארה"ב, ראש הממשלה. כמובן גם לאו"ם, למחלקות בניגבה, חברים וידידיים בישראל, הממשלה בארץ.

פנינו גם לשגרירות ישראל בבואנוס איירס, מהרגע הראשון. לרן קוריאל, המזכיר שקיבל אותנו, השגריר נירגד, ולפעמים, גם מר פנחס אביבי.

מאוחר יותר, בחודש מאי 1978 ביקר אצלנו השומר בבסיס שהיה הבן - מאוריסיו.

השומר ביקש מאתנו שניתן לו בגדים ומשחה לבן שהיו לו פצעי בגרות. לא הבנו את משמעות הביקור, כי השומר לא ביקש כלל כסף, אלא שהיתה לו הזדמנות במקרה לקנות אוכל לילד. האם שאלה אותו לשם מה בא, והוא סיפר שהוא ראה את הבן הולך עצוב. אך לא ברור למה. הוא ביקר כמה פעמים ולא ביקש כסף אלא כדי לקנות לבן את הסנדוויץ'. במשך חודש הקפיד להתקשר אליהם. הוא הודיע להורים שהקשר עמם עלול להינתק, ואכן כך קרה. היו מחליפים אותם (את השומרים, החיילים) בין המחנות. הוא נפגש בבית קפה קרוב לביתם, והציע לקחת את האב כאסיר רק כדי לראות היכן הבן. מהשיחה הובן שהמקום היה הבסיס של הטבלאדה, ולכן האב חיכה ליד הבסיס כל היום כדי לראות את הבן אך לא ראה אותו ולא היה שום קשר נוסף.

בחודש ינואר 1979 ביקר אותנו חבר לשבי של מאוריסיו. לדבריו, ביום 23 לספטמבר 78 הבחור הועבר לבית הסוהר בלה פלטה, והוא ראה שאת הבן לקחו למקום אחר. בכל שנת 79 לא קיבלנו שום מידע, ובינואר 80 התקשרה אלינו בחורה מנמל התעופה Ezeiza, ואמרה שיכולים להפסיק לחפש את הבן. למרות שהדבר הוכח במשפט בשנת 1985 בה הצהירו החברים של הבן שהתאריך בספטמבר 78 הוא תאריך מותו של בנם. עובדה זו מופיעה במסמכים של המשפט. אותו חבר שבא לתת להם מידע בינואר 79 הצהיר על הצורה בה הועברו האסירים לבית סוהר על מנת להלבין אותם, ואלה שהועברו בצורה אחרת - המשמעות היתה מוות.

כנראה בחרו קבוצות קטנות של אנשים שחשבו שהם הפעילים הפוליטיים החשובים, אך יש סברה שהבחירה של האנשים שיומנו היתה אקראית.

כל קבוצת הבחורים שהיתה להם פעילות פוליטית היו חלק מאגודת הסטודנטים התיכוניים. קבוצה זאת השתייכה לשמאל הפרוניסטי. זה ההסבר היחיד שבידינו.

כשהתקיים המשפט נגד החונטס, התובע Strassera ועוזרו Moreno Ocampo בחרו במשפחה שלהם כי הבן היה קטין. במשפט הזה ההורים היו צריכים להעיד בפני בית המשפט, ולאחר מכן אילו ששחררו מהמחנה סיפקו את שאר המידע. הקבוצה כללה חמישה תלמידים מבית ספר פלגרני, שני בחורים ובחורה אחת שוחררו. הבן מאוריסיו, ואחר Martire - לא יהודי - לא שוחררו.

היתה לנו הזדמנות לדבר עם הבחורה Alejandra Naftal שבאה לבקר אותנו לאחר שהשתחררה. היא סיפרה שכשאמרו לבן שיקחו אותו למקום אחר היא חשבה שילקח לבית סוהר, אך לאחר זמן הבינה שנילקח למוות. אין לנו נתונים היכן הרגו אותו האם בבסיס או במקום אחר. המקום שהיו שם היה מחנה El Vesubio, שבבתי עלמין שבאיזור יש קברים של אלמונים, של נרצחים

במחנות. המחנה אל בסוביו היה אחד מהמחנות החשובים ביותר של הצבא. הרשימה של אלה שהיו חלק מהבסיס הזה היא בידי הוועדה, מסרנו אותה בזמנו, מפני שכרגע מתנהל משפט בלה-פלטה בו מופיעים נתונים שהאנשים שנרצחו באותו בסיס יכולים להימצא בקברי אחים באזור. בקשר לזיהוי קברים - אף שופט לא פתח אף קבר, ההורים ביקשו לפתוח קברים, אך אף שופט לא עשה את זה. לא יודע למה.

זדוף: האם יש מקרה כלשהו ששופט כן שלח לפתוח קבר?

מרקוס: לא זוכר בדיוק באיזו שנה אך בערך לפני 6 או 8 שנים, בבית הקברות ב-Zárate, מוכר הפרחים שליד בית הקברות ביקש מהשופט של האזור, שיפתח קבר לא מזוהה בבית עלמין, ששם כנראה היה קבור אחיו. אף על פי שלא גילה את מקור האינפורמציה (מוכר הפרחים היה מוכר לכולם) השופט פתח את הקבר ומצא את גופתו של אחיו של מוכר הפרחים. הלכתי לפגוש את השופט ושאלתי אם קיימים עוד קברי אלמונים, ואפשר לפתוח אותם, אך השופט סירב לדבר איתנו. המוכר קיבל מידע סודי שגילה היכן קבור אחיו ולכן יכול היה לבקש ספציפית לפתוח קבר מסוים.

עירית: האם אנשים יודעים מי קבור בקברים האלמוניים?

מרקוס: הרוצחים ידעו היכן קברו כל אחד. ולכן התחלנו את הבקשה להחזרת הגופות. התחלנו הליכים עם הרב מאיר לאו שיפנה לקרדינל Bergoglio מבואנוס איירס, שיתן הוראה לכמרים לקבל באמצעות הוידוי שהוא סודי מידע אנונימי על הקברים.

עירית: לשם מה קיים בנק ה-DNA אם לא משתמשים בו לצורך זה למשל?

מרקוס: הבנק התחיל ביוזמת הסבתות של כיכר מאי Abuelas de Plaza de Mayo, כדי ליצור אינדקס מדעי של ה"סבתאות". כתוצאה מזה נוצר הצוות של אנתרופולוגיה פורנסית. היה נדמה שהתועלת של זה לא תהיה רבה. כשגילו את מקום הקבורה של ההרוגים ב-Fátima, אז כל הגופות זוהו ע"י הצוות האנתרופולוגי. חשבו שלא יתנו אפשרות להשתמש במידע שהבנק יכול לספק. פתאום מגלים איזו גופה ואז הצוות יכול לזהות אם יש לו DNA כזה בבנק. הצוות של הבנק הוא עמותה פרטית. אנחנו מסרנו לבנק דגימות ל-DNA.

מרקוס: עליתי ארצה עם משפחתי ב-63 לנתניה, ואח"כ לחיפה. עבדתי במרפאה לבריאות הנפש במרכז כרמל. ואחר כך מסיבות משפחתיות חזרנו לארגנטינה בשנת 65. לא היה קשר במעצר ליהדות או לציונות.

זדוף: האם יש לכם רעיון כלשהו כיצד אפשר להגיע למידע על הקברים?

מרקוס: אנחנו חיים במדינה שהאוכלוסייה רגילה לעבור על החוק. אפשר לקבל מידע מאנשים של שירותים משטורתיים שיש להם אחווה אוניברסאלית, שאפשר יהיה לקבל מידע נקודתי על חלק מהמקרים ספציפית. ובגלל זה אמרתי לפיני לפני שנתיים, כי אנחנו דרשנו עזרה מיוחדת ממדינת ישראל בגלל היותנו אזרחים ישראלים. השומר שבא אלינו היה אסיר והיתה שיחה עם חיבה אך לא יודעים אם זה אמיתי. אנו יודעים שהאסירים היו עם כיסוי על הראש ולא נתנו להם ללכת לשירותים וכו'. עם זאת לא היה ספק שהוא היה עם הבן, מפני שהוא תיאר את הפיגמה שהוא לבש. שמו של השומר היה בדוי.

אביבי: הועדה פנתה לגבי Conti בקשר למאוריסיו וביקשה התייחסות ישירה למקרה זה.

מרקוס: השמות של האנשים שהיו בבסיס ועדיין חיים נמצאים ברשימה שנמסרה לוועדה המקומית לצורך המשפט. האנשים של המחנות האלה עובדים כשומרי ראש אצל משפחות. לפני

שבוע התחתנה הבת של Yabrán, ובשמירה היו אנשים ממחנה El Vesubio.

(גי'בראן היה מאפיונר מקומי עם קשרים לממשל שאינו בחיים עוד).

מרקוס: לסיכום, נכון שהזמנים השתנו, אך יש בעניין זה תוכן מוסרי גבוה, וזה יותר מאשר שיהיה לנו קבר עם שם, אלא לסגור את האבל הבלתי נגמר. זה מצב של כאב גדול שמנסים לעקוף בחיי היומיום.

קלרה: לא התקבלנו יפה על ידי הקהילה ואנו רוצים שיזכרו את היחס הטוב של הרב מרשל מאיר ולא לשכוח את זה.